

Lov na leva.

Vsem nam je znano, da je lev najmočnejša zverina na suhej zemlji in da ga zaradi te lastnosti basen že od nekdaj imenuje „kralja vsega živalstva.“

Lov na leva.

O levu se skoraj v vsakem berilu bere: kakšen je, kje živi, o čem se hrani, kakšne lastnosti ima in kako se mlad dadé ukrotiti; zato o vsem tem nečem danes govoriti, nego samo to hočem, da vam povem, kako ljudjé to najpo-

gumnejšo in najpreznejšo žival lové. Da-si je lev „kralj vsega živalstva“ in močnejši od najmočnejšega človeka, vendar ga človek zmaga, a to ne z močjo svojega telesa, nego s svojim duhom — s svojo modrostjo. Človek, ustvarjen po podobi božje, more storiti vse, kar hoče; zatorej pa tudi lahko zmaga največje in najmočnejše zveri naj bi si bil tudi lev sam.

Kako ljudjé gredó na levji lov in kako se jim tu godí navésti vam hočem samo jeden primer, ki nam ga pové sloveč prirodopisec in lovec — Livingston. On pripoveduje tako-le: „Ko sem šel necega dné s prebivalci neke vasí v južnej Afriki na levji lov, ugledamo nekoliko levov na nekem gričku. Ko nas levi ugledajo, takój zbežé. Jaz sem šel z nekim tamošnjim učiteljem, ki se je imenoval Mebalve. Ko ugledam jednega leva, ki je ležal na skali, brž nastavi Mebalve svojo puško, sproži, ali krogla zadene v skalo in ne v leva. Lev zeló razdražen, skoči po konci, ter rjove in grize óno mesto, kamor je bilo krogla priletela, ravno takó, kakor kak razkačen pes, kadar mu poleno priletí pod noge, in ga dobi v svoje zobé. Kmalu potem se lev na tihoma ukrade in pobegne. Videla sva potem še dva druga leva, ali tudi ta dva sta nama ušla. Zdaj se povrnemo v vas nazaj. Nismo dolgo hodili, da ugledamo zopet jednega leva, ki je mirno ležal za neko skalo, kakor za kacim grmom. Jaz se mu približam z ostalimi loveci, pomérim puško nanj in — ustrelim. Posrečilo se mi je, da ga zadenem. Moji lovski továriši takój hité k njemu, ali jaz sem dobro videl izza grma, da lev še ni mrtev, in da je zeló razkačen, zato zavpijem svojim továrišem, naj se mu nikar ne bližajo, ker je nevarnost velika. V tem jaz zopet začnem nabijati puško, ali v tem trenutku, ko zabijem svinčeno kroglo v puškino cev, popade me lev od zadej za rami ter me spravi pod-se. S strahovitim rjoenjem premetuje me pod seboj kakor kako mačko, ali jaz pri vsem svojem strahú nisem še izgubil poguma, nego gledal sem, da se, bodi si kakorkoli, izvlečem izpod leva. Zdajci vidim, da je lev svoje oči uprl na mojega továriša Mebalva, ki je poskušal, da ga ubije, ali oba njegova poskusa sta bila brez vspeha. Lev še bolj razdražen, pustí mene in spravi se Mebalvu na rami. Nek drug lovec, kateremu sem bil jaz življenje rešil, ko je bil napaden od necega bívola, poskušal je, da oprostí mojega továriša Mebalva strašnega levovega žrela, ter je neprestano zbadal to grozovito žival s svojim ostrim kopjem. Lev nato popustí Mebalva in prime zopet tega svojega novega sovražnika, ali v tem priletite dve novi krogli, kateri ga tako dobro zadenete, da se takój mrtev na tla zvrne. Vsa ta dogodba se je vršila le nekoliko minut. Mene lev ni samo na ramah in po plečih hudo poškodoval, nego mi je tudi nekoliko kostí polomil. Dobil sem v tem krvavem boji z levom jedenajst ran, iz katerih mi je mnogo krvi izteklo. Takisto sta tudi moja dva továriša prestala mnogo strahú in bolečin, ker tudi ona sta imela po več zeló nevarnih ran.“ Takó nam pripoveduje Livingston.

Nekaj sličnega vam kaže denašnja podoba, na katerej vidite razdraženega leva. Za njim stoji lovec, ki je sprožil nanj puško. Tukaj vidite še, kako lovcu pomaga črni zamorec, ki kleči pred njim, da more lovec nanj nasloniti puško, da mu roka preveč ne zadrhtá, kadar jo vzame na oko.